

Hans former handlar om färgen

DET ÄR FYRA år sedan **Rolf Peschinoff** framträdde senast, även då på **Galleri Argo**. Sedan dess har hans mycket personliga måleri fördjupats men knappast förändrats. Och varför skulle någon kräva det? De två temakretsar som han presenterade på den föregående utställningen har långtifrån uttömt sina möjligheter. Samma formkomplex kommer igen, om än i nya konstellationer, och de heter fortfarande "Torso" och "Poly", det sistnämnda med syftning både på konstnärens papegoja och på grekiskans ord för många.

Formen "Poly" uppvisar knappast några igenkännliga drag av fågel längre, och det är det heller ingen som begär. Den har transformerats till emblem eller kalligrafiskt tecken som upprepas sex, nio och i vissa fall långt flera gånger i samma bild.

Upprepningen blir emellertid aldrig seriell eller minimalistiskt monoton. Paradoxalt nog upplevs den i stället som händelserikedom. Där finns alltid någon liten förändring av det slag som skiljer det organiska från det mekaniska, en oväntad sprittning av liv. Inte minst gäller det färgen. Peschinoff är kolorist, till och med en betydande kolorist.

Det är egentligen om färgen hans former handlar, inte om papegojor eller skulpturer. Han färglägger inte sina former, men han formar sina färger. Motivet är motiv i tonsättarens mening, det vill säga ett bärande rytmiskt element. Färgen spelas ut musikaliskt som klangkonstellationer och harmoniska förlopp. Formerna blir klangkroppar och spänningarna och kontrasterna mellan färgklangerna bygger upp bildrummet som ingenting har att göra med tittskåp eller projektionsskärm. Vi står inför ett absolut måleri som hävdar sin rätt med kraft och konsekvens.

Ett sådant måleri är inte lätt att beskriva. Även när det berör en starkt som i det här fallet är dess budskap närmast oöversättligt. Man kan formulera det som en koloristisk problemställning: Hur håller man en intensiv färg i läge i

Rolf Peschinoff, "Poly". Formkomplexet syftar både på konstnärens papegoja och på grekiskans ord för många. Fågeln har transformerats till emblem eller kalligrafiskt tecken. Peschinoff är en betydande kolorist, skriver Arne Törnqvist.

KONST

Rolf Peschinoff
Galleri Argo

bildens rum, på dukens yta? Hur uppnår man fulltonighet och mättnad? Genom att prova och flytta på koloristiska vikter och motvikter till dess en levande jämvikt uppstår. Men varför denna balans är så uttrycksfull och djupt tillfredsställande undandrar sig vidare utläggning. Jag är emellertid övertygad om att det har med vårt förhållande

till hela tillvaron att göra, inte bara med form och färg.

Peschinoff målar vackert, men absolut inte snarfagert. Skönheten är det tålmodiga sökandets och den aldrig svikande uppmärksamhetens belöning. Han eftersträvar den inte girigt och målinriktat, den tillfaller honom under arbetets gång när den rätta balansen infinner sig mellan improvisation och konstruktion och delarna faller på plats. En sensibilitet av det slaget låter sig knappast raffineras till tom esteticism. Den har avgjort moraliska kvaliteter.

ARNE TÖRNQVIST

Fotografins villkor

Dawid rör sig i genrernas ingenmansland

KONST

Dawid
Galleri Nordanstad-Skarstedt
Lido

vissa av sina avfotograferade föremål. Nu gör han alltså tvärtom: "målar av" sina foton.

Målningarna presenteras vidare på precis samma sätt som fotografierna: bakom glas i breda, massiva, målade träramar. Det gör att målningarna liksom "fotografiserar", medan fotona på håll i sin tunga inramning ser ut som tecken för måleri. Men det mest anmärkningsvärda med dessa målningar är ändå att de lyckas efterlikna ett fotografis sätt att bli till: genom ljusets inverkan på en ljuskänslig yta. De enkla figurer som uppträder i Dawids målningar — en triangel, ett kors, en rektangel — tycks ha uppstått genom ett slags blekningsprocess, ungefär som när en tapet

bleks av ljuset, samtidigt som dess ursprungliga färg blir kvar i form av till exempel en rektangel bakom en tavla. Måleri som foto-grafi, som ljus-skrift. Slutligen: målningarnas urtvättade utseende har åstadkommit genom att Dawid gått på dem med vatten och skurborste. I sin egenskap av "gnuggbilder" är de, precis som fotografiet, indexikala, det vill säga bilden är en fysisk effekt av vad den visar.

På Lido återfinns tre serier med bilder. Och även här bollas det lika suveränt som respektlöst med regler och gränser. Foto som collage, "träffbild" (ett antal svarta punkter på vit botten) och konsthistoriskt citat (en svart Newmansk "stripe"). Kategorier som abstrakt/realistisk, foto/grafik, dokumentär/imaginär träs, spralligt och till synes helt utan ansträngning, ut och in i varandra. Som att se någon gå på slak lina med händerna nonchalant i byxfickorna, till på köpet visslande!

LARS O ERICSSON

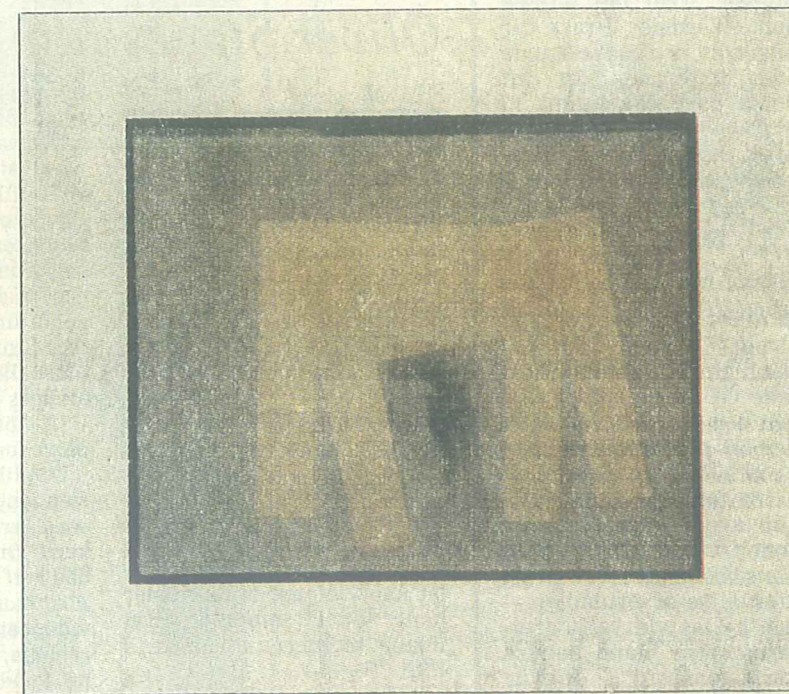

Foto: TOM BONNALT

Dubbla framträdanden. Dawid visar foton på Lido och målningar på Galleri Nordanstad-Skarstedt. Bilden är från den senare utställningen.